

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 12. Sacerdotalis Ordinis officium, dignitas & excellentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

Christo, qui pro nobis crucifigatur, neque aliâ passione ejusdem Christi.

- 58 Merito proinde Tridinum loco citato can. 1. si quis dixerit, in Missa non offerri Deo verum & propriè dictum sacrificium, aut quod offerri, non sit aliud quam nobis Christum manducandum dari, anathema sit.
- 59 Can. 2. si quis dixerit, illis verbis: HOC FACITE IN MEAM COMMEMORATIONEM, Christum non instituisse Apostolos Sacerdotes; aut non ordinasse, ut ipsi, alique Sacerdotes offerrent corpus & sanguinem suum, anathema sit.
- 60 Can. 3. si quis dixerit, Missæ sacrificium, tantum esse laudis, & gratiarum actionis, aut nudam commemorationem sacrificii in cruce peracti; non autem propitiatorium; vel soli prodesse sumentis, neque pro vivis & defunctis, pro peccatis, penis, satisfactionibus, & aliis necessitatibus offerri debere, anathema sit.
- 61 Can. 4. si quis dixerit, blasphemiam irrogari sanctissimo Christi sacrificio, si cruce peracto, per Missæ sacrificium, aut illi per hoc derogari, anathema sit.

CAPUT XII.

Sacerdotalis Ordinis officium, dignitas & excellentia.

- 62 Dignitas & excellentia perspicuè innotescit ex officio & potestate ipsius erga corpus Christi verum & mysticum. Nam erga corpus Christi verum, Sacerdos habet ex institutione Christi potestatem illud consecrandi, seu conficiendi, offerendi, & fidelibus distribuendi. Hanc quippe potestatem Sacerdotibus Christus largitus est in Coena novissima, quando Sacerdotes secundum ordinem Melchisedech instituit, dicens: hoc facite in meam commemorationem.
- 63 Erga corpus verò Christi mysticum, seu fidelem populum, Sacerdos potestatem habet ipsum Deo reconciliandi, baptizando, absolvendo, Eucharistiam, Extremamque Unionem porrigendo, pro populo sacrificium offerendo, precibus suis nomine Ecclesiæ pro eo intercedendo, & populique precibus ad Deum deferendo, Deique voluntatem populo annuntiando: Hinc Apostolus 1. Cor. 4. Sacerdotes vocat *Ministros Christi*, & dispensatores mysteriorum Dei. Et 2. Cor. 5. explicans istud ministerium, Deus (inquit) nos reconciliiavit sibi per Christum, & dedit nobis ministerium reconciliationis.... Pro Christo ergo legationem fungimur, tamquam Deo exhortante per nos. Obsecramus pro Christo, reconciliamini Deo. Sacerdotes proinde sunt mediatores pacis inter Deum & homines, istudque ministerium implent, quando, stantes ad altare, eam, quæ per factum pro nobis in cruce Christi sanguinem facta est, reconciliationem Deo Patri offerentes, nomine totius Ecclesiæ supplices rogant, ut illius reconciliationis intuitu & virtute Deus populo suo propitius fiat, fructumque illius eidem applicet.
- 64 Hoc sensu Sacerdotem *Mediatorem Dei* & *hominum* SS. Patres appellant, Chrysostomus homil. 5. de verb. Isa. & lib. 3. de Sacerdot. Ambrosius epist. ad Eccles. Vercell. Cyrillus Alexandrinus l. 2. de recta fid. ad Reginas. Hieronymus in cap. 1. Malach. Augustinus epist. 149. aliâs 69. ad Paulinum.
- 65 Atque ex his innotescit admiranda Sacerdotalis Ordinis dignitas. Quippe (ut Chrysostomus ait lib. 3. de Sacerdotio) non mortalis quisquam, non Angelus, non Archangelus, non alia quævis creata potentia, sed ipse Paracletus Ordinem hujusmodi disposuit.... Idcirco necesse est Sacerdotem sic esse purum, ut in calis ipsis collocatus, inter caelestes illius virtutes medius staret. Terribilia namque atque hor-

rifica fuisse ferunt, quæ gratia tempus præcæserunt; quod genus fuere tintinnabula, mala punicæ, lapides pectori Sacerdotis, alique superhumerali ejusdem superpositi, mitra, cidaris, vestis ad pedes usque demissa, lamina aurea, Sancta Sanctorum, ingens intus quiet, atque silentium. At verò si quis ea, quæ gratia tempus nobis advexit, examinet, terribilia atque horifica, quæ dixi, iudicabit esse admodum levia. Nam dum conspici Dominum immolatum, & Sacerdotem sacrificio incumbentem, & preces fundentem, tum verò turbam circumfusam pretioso illo sanguine intingi, etiamne te inter mortales versari, atque in terra consistere censes? An non potius è vestigio in caelos transferri? ... Pono ob oculos Eliam, & infinitam turbam circumfusam, & sacrificium lapidibus superpositum; tum verò reliquos omnes admodum quietos & taciturnos; solum autem Prophetam preces fundentem, secundum id flammam derepentè è caelo delapsam, sacrificiumque ipsum lambentem. Mira sum ista profecto, ac stupore omni plena. Ab illis ergo sacris ad nostra te transfer: nec ea mira modo esse videbit; sed etiam omnem stuporem excedentia. Adest enim Sacerdos, non ignem gestans, sed Spiritum sanctum. Is preces diuturnas fundit, non quo flamma calidus delapsa, sacra apposita absumat; sed ut gratia in sacrificium influens, per illud ipsum omnium animos inflammet, & puriores reddat argento igne excocto purgatoque.

O stupendam Sacerdotum dignitatem! iis qui 66 terram incolunt commissum est, ut ea quæ in caelis sunt dispensent. Iis datum est, ut potestatem habeant, quam Deus optimus neque Angelis, neque Archangelis datam esse voluit. Neque enim ad illos dictum est: Quæcumque alligaveritis, &c. & quæcumque solveritis, &c. Habent quidem & terrestres Principes vinculi potestatem: verum corporum solum. Id autem, quod dico Sacerdotum vinculum, ipsam etiam animam contingit, atque ad caelos usque pervadit, usque adeò, ut quæcumque infernè Sacerdotes consecraverint, illa Deus supernè rata habeat, ac servorum sententiam Dominus confirmet... Quenam obsecro potestas hæc animæ major esse queat? ... Quid multa? Rex aliquis, sicut ex subditis suis hunc honorem detulerit, ut potestatem habeat quoscumque velit in carcerem consiciendi, eosdemque rursus laxandi, beatus ille & admirandus iudicio omnium fuerit. At verò qui à Deo tantè majorem acceperit potestatem, quantò caelum terrâ pretiosius est, quantò etiam anima corporibus præstant, hic vilem eoque dignitatem accepisse nonnullis videri debet? ... Insania manifesta est despiciere tantum principatum, sine quo neque salutis, neque promissorum bonorum compotes fieri possumus. Nam si non potest quis in regnum calorut ingredi, nisi per aquam & spiritum regeneratus fuerit; & qui non manducat carnem Domini, & sanguinem ejus non bibit, æternâ vitâ privatur; omnia autem hæc haud aliter quam per sacrosantas illas manus perficiuntur, manus (inquam) Sacerdotum: quis fiet, ut citra illarum opem gebenna ignem evitare quis possit, aut reposita in caelo corona premia assequi? Hi enim sunt, quibus concedita sunt spiritalia parturigenes, tum etiam baptismatis partus à Deo est commissus. Per hos Christum induimus, unâ cum Deo filio sepelimus, beati illius Capitis membra efficitur. Quo nomine Sacerdotes merito non modo vereri plus debemus, quam vel Principes, vel Reges; verum etiam majori honore, quam parentes proprios honestare. Hi enim ex sanguinibus, & voluntate carnis nos genuerunt; illi verò Authores nobis sunt natiuitatis ejus, quam à Deo habemus, beatæ regenerationis illius, libertatis veræ, atque adeptiois ejus, quâ nos per gratiam filii Dei sumus effecti. Corporis lepram purgare, seu veridicam, haud purgare quidem, sed purgatos proba-

re, *Judeorum Sacerdotibus solis licebat. At verò nostris Sacerdotibus, non corporis lepram, verum animæ sordes, non dico purgatas probare, sed purgare prorsus concessum est.*

CAPUT XIII.

Sanctitas vitæ Sacerdotibus necessaria.

67 Sed quantum putas sanctitatem Deus exigit ab iis, quibus tantam contulit dignitatem? Profecto quemadmodum supra omnes Laicos, & supra ipsos quoque Monachos elevati sunt omnes in sacris Ordinibus constituti, maxime Sacerdotes; sic ad majorem sanctitatem, quam istos omnes, adstrictos esse, certò tenendum est (ait Petrus Soto Institut. Sacerdot. de vita Sacerdot. lect. 1. Hinc B. Thomas 2. 2. q. 184. a. 8. per sacram (inquit) Ordinem aliquis deputatur ad dignissima ministeria, quibus ipsi Christo servitur in Sacramento altaris. Ad quod requiritur major sanctitas interior, quam requirat etiam Religiosus status. ... Unde graviter peccat, ceteris paribus, Clericus in sacris Ordinibus constitutus, & agens aliquid contrarium sanctitati, quam aliquis Religiosus, qui non habet Ordinem sacrum. Certè (prosequitur Soto) si rectè hoc penitetur, omne eorum peccatum mortale, sacrilegium merito judicari potest. Est enim profanatio sacri istius instrumenti Christi, usque illius contrarius ei ad quod consecratum est.

68 Pensate ergo Sacerdotes Christi, quia cui plus datum est, plus exigitur ab illo. Serio etiam pendite verba illa Concilii Bordigalensis anni 1582. *quando quis honoris gradu, atque dignitate præstat, tanto ceteris omni virtutum genere debet excellere. Ejus enim vita omnium oculis sic exposita est, ut inde bene, vel malè vivendi communiter exempla ducere soleant. Ex quo, ut vitiosi Principes, sic flagitiosi Sacerdotes, perniciòse de Republica merentur, quòd non solum vitia concipiunt ipsi, sed ea insudant in civitatem. Præterquam quòd efficiunt, ut ipsorum dignitas, per se præclara, atque laudabilis, odio atque contemptui apud impium, vel multosum hominum genus habeatur. Idèoque Clerici, qui in sortem Domini vocati sunt, non solum ab omni vitiorum turpitudine abesse, sed etiam omni virtutum genere ornari debent: spectaculum facti (ut ait Apostolus) mundo, Angelis, & hominibus, nemini dantes illam offensionem, ne vituperetur ipsorum ministerium; sed in omnibus exhibentes semetipsos sicut Dei Ministros.*

69 Concilii Nicæni I. can. 2. statutum fuit, ut si, post baptismum, aliquod delictum anima reperitur in aliquo, & a duobus aut tribus testibus arguatur, a Clero talis absterneat.

Dubitar quidnam sit illud delictum anime, seu potius anime (ait Cabassutius ad canonem illum) istud exponit Theodorus Balsamon de quacumque culpa, quæ Dei gratia extinguitur in delincente. Alii peccatum quodcumque intelligunt, cujus expiationem leges Ecclesiasticæ publicam injungunt penitentiam. Eaque peccata ab Antiquis vocantur per antonomasiam mortalia, seu capitalia; quamvis non desint alia, minora quidem, & tamen mortalia, quibus non suffragatur penitentia, nisi privata. Eoque sensu intelligendum est, quod scribit Ildorus lib. 2. de div. Offic. consuetudinem Ecclesiæ hanc esse, ut sordidati peccato mortali (post baptismum commissio) ad Ordines non promoveantur: & si quis post Ordinationem mortale peccatum commiserit, prohibeatur sacri Ordinis exercitio.

Præterea Concilium Vatinum in Gallia sub Damaso Papa can. 4. inhibet ab Episcopatu, Sacerdotio & Diaconatu eos qui se mortali crimine fatentur irretitos. Concilium pariter Aga-

thense can. 32. decernit, Clericum, qui se capitali crimine addixisset, deponi, & in Monasterium detudi. ... Et passim sacri canones veniunt, publicè penitentia perfunctos ordinari. Secunda hæc sententia non levi nititur probabilitate. Prior verò nullatenus est verisimilis, secundum quam, vel unicus actus odii, invidia, aut libidinosis contentus, ab Ordinibus in æternum excluderet, atque ordinatus illorum prohiberetur exercitio. Unde uberrima nasceretur scrupulorum & anxietatum seges, ob ambiguitatem sive iudicii, sive memoriæ circa huiusmodi culpas. Innumeris præterea viris, egregiè de Ecclesiæ meritis, & Ecclesiæ valde utilis, aditus ad Ecclesiæ ministeria intrcluderetur; vixque unus & alter reperiri posset ad Clerum idoneus; atque messis abundans depræter, operariorum paritate.

Tertia denique, omninòque probabilissima explicatio est, de completa per seculum æternum luxuria, post baptismi susceptionem. Est enim conformis canonibus 9. & 10. Concilii Neocæcariensis (quibus ab executione Ordinum suspenduntur Sacerdotes, & Diaconus, post fornicationem ordinati) & canonis Eliberitano 50. statuenti: *Subdiaconus eos ordinari non debere, qui in adolescentia fuerunt nœchati. ... Si autem aliqui sunt in præterito ordinati, amoveantur.* Ecce quantum illis temporibus vitæ ante acta innocentiam Ecclesiæ ad sacrorum Ordinum susceptionem, sacrumque eorum ministerium exigebat.

Ab ea innocentia, vitæque sanctimoniam mansuetudinem habendi detinentur affectu, idèoque de Ecclesiæ bonis plura sibi retinent, paucioresque aliis tribuunt, quam charitatis ratio exigit. Quod in ipsis tantò damniabilis est, quanto certior, Patribusque & rationi conformior doctrina S. Thomæ 2. 2. q. 185. a. 7. ad 4. ipsos ne ipsi quidem Ecclesiæ thesaurizare possent, nec ejus facultates augere, quando sunt qui egent. Et ad 3. peccare Clericam, si velit de rebus Ecclesiæ vivere, in articulo necessitatis pauperum, dum habet patrimonia bona, de quibus vivere possit.

Sacerdotem itaque alienum esse oportet à cupiditate habendi, velut contraria perfectioni sanctitatisque ad quam tenetur; utpote quæ licet non consistat in abdicatione proprietatis (cum inter magnas divitias esse queat perfecta charitas, sicut fuit in Abraham) sed in abdicatione cupiditatis, nimisque sollicitudinis, quæ à divinis & spiritalibus astrahit. Et hoc sensu S. Thomas intelligit S. Hieronymum in epist. de vita Clericorum, ubi postquam nomen Clerici à forte dictum esse ait, eò quòd Clerici de forte Domini tent, & Dominus pars eorum; addit: *Qui Dominum possidet, nihil extra Dominum habere possit. Quòd si quidem habuerit præter Dominum, pars ejus non est Dominus.* Et infra: *Obsecro te, ne officium Clericatus antiquæ militiæ putes, id est ne lucra sacculari in Christi quaras militia.*

2.º. à sanctimonia, quam Deus in Sacerdotibus exigit, alieni sunt, qui corpori suo per temperantiam dominari nesciunt, tam utique per temperantiam, quæ delectationes cibi & potus, quam quæ venerem voluptatem moderantur. Quemadmodum enim oportet, tam Sacerdotem, quam Episcopum, hospitalem esse, non cupidum; sic oportet ipsum esse sobrium, pudicum, non vinctum. Cum vitia contraria obrundant & obseculentur aciem mentis, ineptantque reddant ad divinarum rerum contemplationem: cui debent potissimum Ecclesiæ Ministri vacare. Igitur post contemptum terrenorum (ait Petrus Soto ubi supra lect. 4.) vel eorum moderatum affectum, ad seipsos opus est ut se convertant, & corpori